

อรุณ

เม้งซ่ง^๒

จอมวุ่น

ผู้รักกอลาบ

— 明媒善娶 —

เม้งซานเซ็ง 梦三生 เขียน DAAL แพล จื่อฮาว 子豪 วาด

๑๕๗

แม่สื่อ
จอมว่าแ
สัวะรักอลเว
—明媒善娶—

เบ้งซานเซ็ง 梦三生
เขียน

DAAL
แปล

๑๕๑๔ คือราภาหะสิดะ

แม่สื่อจอมวุ่นลุ้นรักอลวน 2
明媒善娶

อลวน

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอู่นุ

《明媒善娶》Vol. 2

Author: 梦三生 Meng San Sheng

Copyright © Zhiyuan Yuedu (Guangzhou)

Literature Information Technology Co., Ltd. 至远悦读 (广州) 文学信息技术有限公司

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with Zhiyuan Yuedu (Guangzhou)

Literature Information Technology Co., Ltd. 至远悦读 (广州) 文学信息技术有限公司

Arranged through Manzhoulai Zhalaينوer Wenxin Counseling Studio

(满洲里市扎赉诺尔区文心信息咨询工作室) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8163-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี

บรรณาธิการ กิตติ พิพัฒน์ • บรรณาธิการภาษาจีน ญาณีศา อุกฤษฏ์รัตน์ • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ มนทิรา ภูปากน้ำ

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก ศิริพร เสนายอด • ออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิริยะเสถียร

คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร เนฐภรณ์ รัตนสถิตกุล, พรทิพย์ รัชชทอง

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านทุกท่าน แม่สื่อจอมวุ่นลุ้นรักอลวน เล่ม 2 มาเลิฟแล้วค่ะ พร้อมให้คุณผู้อ่านได้อ่านกันอย่างต่อเนื่อง

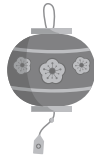
สำหรับเล่มนี้ ชื่อฝาเคอได้รับเชิญจากสุหยินใหญ่ตระกูลจุ ให้ไปจัดการเรื่องการหมั้นหมายระหว่างจุเหียนเหียนกับลู่อีกครั้ง ทำให้ชื่อฝาเคอได้รู้ว่าเมื่อสิบปีก่อนเกิดเรื่องบางอย่างกับจุเหียนเหียน ทำให้นางได้พบกับเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่มาช่วยตนไว้ ทั้งเขายังสัญญากับนางว่าจะแต่งงานด้วย จุเหียนเหียนเชื่อว่าเด็กหนุ่มคนนั้นก็คือลู่อือ! นางจึงต้องการแต่งงานกับเขา

เพื่อสืบเรื่องนี้ให้กระจ่างก่อนช่วยจับคู่ให้จุเหียนเหียน ชื่อฝาเคอจึงไปหาลู่อือเพื่อจะทดสอบว่าเขามีวรยุทธ์หรือไม่ ด้วยเด็กหนุ่มในตอนนั้นเป็นผู้รู้ทักษะการต่อสู้ ทว่าไปๆมาๆ กลับเกิดเหตุให้นางต้องไปดูแลเขา และใจเต้นเพราะบัณฑิตผู้นี้เสียได้!

แม่สื่อเช่นนางจะสืบเรื่องลู่อืออย่างไร และนางจะเป็นอย่างไรเมื่อจู่ๆก็ใจเต้นเพราะคนที่ตัวเองจะจับคู่ให้ขึ้นมา

อยากรู้กันแล้วใช่ไหมคะ ถ้าอย่างนั้นไปติดตามในเล่มกันเลยดีกว่า

อรุณ

“พี่ใหญ่ ท่านจะไปไหน” เฮ่อเช่อเถียนไม่เข้าใจสิ่งใดทั้งสิ้น

เฮ่อเช่อเถียนโบกมือ “ข้าจะไปส่งมัน”

เฮ่อเช่อเถียนเบ้าปาก ไปส่งฉู่อี้จื่อ? เกรงว่าจะมีแผนการอันใดอีกเสียมากกว่า...อย่างไรก็ควรระวังไว้ สภาพของฉู่อี้จื่อที่เหมือนหายไปแล้วครึ่งชีวิตช่างน่าสงสาร อย่าได้กระตุ้นเขารุนแรงจนถึงขั้นเอาชีวิตกันเลย

ขณะเดียวกัน เฮ่อเช่อเถียนตามฉู่อี้จื่อออกไป ก้าวไปข้างหน้าเดินข้างเขา

“ฉู่อี้จื่อ อาเคอบปกป้องเจ้าไว้ตั้งแต่เด็ก แต่เจ้ากลับไม่เคยรับผิดชอบสิ่งใดทั้งสิ้น

“จากนี้ไปอย่าได้มายุ่งกับอาเคอบอีก และ...หากเจ้าควบคุมมารดาและภรรยาของตนไม่ได้ ปล่อยให้พวกนางเข้ามายุ่งวุ่นวายกับอาเคอบ...ข้าไม่มีทางใจอ่อนกับสตรีเป็นแน่”

ฉู่อี้จื่อหยุดเดินทันที มองเฮ่อเช่อเถียนด้วยความโกรธ

“เหตุใดถึงได้มองข้าเช่นนั้น ช่างน่ากลัวนัก” เธอเชื่อเสียจนหัวเราะเยาะ ก่อนจะแน่น้ำอีกครั้ง “เจ้าปกป้องซุนซื่อคนนั้นมากเกินไปจริง รสชาติของการแต่งงานเป็นเช่นไรกัน”

ฉู่อี้จื่อใบหน้าแดงก่ำ “เจ้ามันไร้ยางอาย!”

“ได้ๆๆ ข้ามันไร้ยางอาย เจ้าเป็นคนดีก็ดี ในเมื่อเจ้าปกป้องดูแลซุนซื่อถึงเพียงนี้ เหตุใดถึงได้มายุ่งวุ่นวายกับอาเค่ออีก กินซามไบหนึ่งแตรมองหม้ออีกไบหนึ่ง¹ ช่างเป็นคนดีเสียนี้กระไร” เธอเชื่อเสียจนยิ้มนาง แวตตาเต็มไปด้วยความดูถูกเหยียดหยาม

ฉู่อี้จื่อกำหมัดแน่นด้วยความโมโห จนมือขาวบางเห็นเส้นเลือดปูดโปน “นางเป็นคนดีมีความรู้ จิตใจงดงามมีเมตตา เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับนาง และนางยังเป็นภรรยาของข้า หากเจ้ายังกล้าดูถูกนางอย่าหาว่าข้าไม่เกรงใจ!”

สีหน้าของเธอเชื่อเสียแปลกไปเล็กน้อย

คนดีมีความรู้ จิตใจงดงามมีเมตตา?

เจ้าโง่...โง่จนทนดูไม่ได้ จนถึงบัดนี้เขายังคิดไม่ได้ ว่าเหตุใดวันนั้นหลังจากสอบชี่วิเศษผ่านถึงได้เมามาย และเหตุใดถึงได้ล่วงเกินบุตรสาวของผู้เป็นอาจารย์ทั้งที่เมามายเช่นนั้น จนทำให้ต้องรับผิดชอบแต่งงานกับนาง...

แต่ โง่เช่นนี้ก็เป็นเรื่องดี

“เออละ เจ้ามีความสุขก็ดี” เธอเชื่อเสียจนยิ้มยิ้มตอบไล่เขา จากนั้นจึงวางมือบนไหล่ จงใจออกแรงกด

เขาเพิ่งกดลงที่ตำแหน่งซึ่งฉู่อี้จื่อเพิ่งได้รับบาดเจ็บ แม้อาการ

¹ เป็นสำนวน หมายถึง ชายหนุ่มที่แต่งงานมีภรรยาแต่ยังไปยุ่งกับหญิงอื่น

บาดเจ็บจะดีขึ้นมาก แต่เมื่อถูกกดเช่นนี้ก็รู้สึกเจ็บทันที จึงสะบัดอีกฝ่ายออกโดยไม่รู้ตัว

ขณะกำลังเจ็บปวด ฉูอี้จื่อได้ยื่นเฮ่อเซ่อเสียนกล่าวว่าเสียงเบา “เจ้าควรปกป้องดูแลภรรยาของตนให้ดี จากนั้นไปจงจำไว้ อย่ามาหาอาเคออีก หากมีครั้งหน้า...มือของเจ้าคงไม่จำเป็นอีกต่อไป”

คำพูดนั้นสื่อความนัยชัดเจน

ฉูอี้จื่อเบิกตากว้าง เยหน้ามองเขาทันที “เป็นเจ้า!”

ผู้บงการให้คนลอบทำร้ายเขาที่ตรอกจนบาดเจ็บสาหัส...คือเฮ่อเซ่อเสียน!

“หากแม่ข้าไม่เข้าใจผิดคิดว่าท่านลุงซื้อทำร้ายข้า คงไม่ไปตำท้ออาเคอ ข้าจะไปบอกอาเคอ ว่าวันนั้นเจ้าเป็นคนส่งคนไปทำร้ายข้า” ฉูอี้จื่อกัดฟันกรอดมองหน้าเขา

“เหตุใดเจ้าถึงพูดว่าข้าเป็นคนส่งคนไปทำร้ายเจ้า” เฮ่อเซ่อเสียนยกไหล่

“ในตรอกวันนั้น คนพวกนั้นตั้งใจทำให้มือข้าบาดเจ็บ คำพูดเมื่อครูของเจ้าชัดเจนว่า...”

ยิ่งไปกว่านั้น หากอีกฝ่ายหาคนมาดักเขาในตรอกแล้วรุมซ้อมยังพอว่า ทว่ากลับหาสตรีมา เขาถูกทุบตีอย่างไรเหตุผล ซึ่งนั้นก็มิยุติธรรมกับเขาอยู่แล้ว ยังถูกครหาว่าเป็นบุรุษเจ้าชู้เสเพล ถูกสหายร่วมรุ่นหัวเราะ และหลังจากนั้นยังถูกอาจารย์อบรมเสียยกใหญ่...ยิ่งไปกว่านั้น บัดนี้อาจารย์กลายเป็นพ่อตาของเขา ทำให้เขาอับอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี!

“ข้าไม่รู้อันใดทั้งสิ้น ข้าแค่พูดถึงเรื่องที่ข้าเกือบหักมือเจ้าที่ลานบ้านเมื่อครูเท่านั้น” เฮ่อเซ่อเสียนกล่าวราวกับไม่รู้เรื่องราวอะไร

ทว่าทำที่นั่นแสดงให้เห็นชัดว่าไม่ได้เกรงกลัว

ฉู่อี้จื้อมั่นใจว่าเป็นเฮ่อเซ่อเสียน เขาโกรธมากจนชี้หน้าอีกฝ่าย มือสั่นเทา “เจ้ามันไริยางอาย!”

คนผู้นี้ แม้ร่ำเรียนหนังสือแต่ก็ยังโง่เขลา จะด่าว่าใครยังทำไม่เป็น เปิดปากก็เอ่ยแต่ประโยคเดิมซ้ำไปมา

“คนที่ไริยางอายเป็นเจ้า” เฮ่อเซ่อเสียนกล่าวท่าทีจริงจัง สีหน้าเรียบเฉย “ทั้งที่แต่งงานแล้ว ยังคิดถึงคนที่ไม่ควรคิดถึง เจ้าแต่งงานได้สองวันก็ไปหาอาเคอ หรืออยากให้นางกลายเป็นคนไร้ศีลธรรม”

ฉู่อี้จื๋อหน้าถอดสี “ดังนั้นเจ้าก็เลยส่งคนมาทำร้ายข้า?”

“แค่อยากทำให้เจ้ามีสติขึ้นบ้าง ไม่ต้องขอบคุณ”

ฉู่อี้จื๋อหัวเราะด้วยความโมโห พยักหน้าเอ่ย “เจ้าช่างดี ดียิ่งนัก”

เฮ่อเซ่อเสียนพยักหน้า กล่าวอย่างไม่อาย “ข้าก็คิดว่าข้าดี”

“ท่าทางเจ้าจะสนใจมาก” ฉู่อี้จื๋อมองเขา ก่อนจะตอกกลับ

“อันใด”

“ตั้งแต่เด็กเจ้าไม่เคยชอบหน้าข้า เพราะอิฉาที่ข้ารู้จักกับอาเคอ ก่อนเจ้า อิฉาที่อาเคอดีต่อข้ามากกว่าเจ้า บัดนี้เจ้าแยกข้าออกจากอาเคอได้อย่างถูกต้องชอบธรรม เจ้าคงสนใจมากใช่หรือไม่”

เฮ่อเซ่อเสียนเพียงยิ้มหยัน “นั่นเพราะเจ้าโง่เอง”

“ใช่ ข้าโง่” ฉู่อี้จื๋อกล่าวต่อเสียงเบา “แต่เจ้าอย่าเพ่งได้ใจไปอาเคอไม่ชอบข้า แต่ก็ไม่ได้ชอบเจ้า ข้าจะรอวันที่เจ้าพบจุดจบเช่นข้า”

เฮ่อเซ่อเสียนได้ยินคำพูดนั้นก็ไม่พอใจ จึงโต้กลับทันที โดยไม่รู้ตัว “น่าแปลก เจ้าพูดราวกับว่าข้าชอบยายเด็กโง่นั้น”

ฉู่อี้จื๋อได้ยินเช่นนั้นดวงตาก็ฉายแววแปลกใจ จากนั้นจึงหัวเราะเบาๆ ก่อนเดินจากไปโดยไม่พู่ตอันใดอีก

เฮ้อเฮ้อเสียน สุดท้ายเจ้าก็ยังสู้เข้าไม่ได้
 อย่างน้อยข้าก็รู้ว่าใจตนเองรู้สึกเช่นไร
 เจ้าเล่า

ด้านนอกประตูใหญ่สถานการณ์ตึงเครียด ทว่าซือฝาคูและ
 เฮ้อเฮ้อเถียนที่อยู่ในบ้านต่างไม่รู้เรื่องนี้

ถึงกระนั้นเฮ้อเฮ้อเถียนกลับรู้ดี การที่พี่ชายตนออกไปเช่นนี้
 ย่อมคล้ายพงพอนไปสวัสดิปีใหม่ไ้² อย่างไรก็ดีไม่มีทางเป็นเรื่องดี...
 แต่นางไม่ได้มีความคิดเหมือนพี่ชาย เฮ้อเฮ้อเถียนมิได้รังเกียจฉู้อี้จื่อ
 เขารูปร่างหน้าตาดี สุภาพเรียบร้อย และยังมีการศึกษา ในฐานะ
 หญิงสาวย่อมรังเกียจเขาไม่ลง ทว่าเฮ้อเฮ้อเถียนรู้ว่าในใจของเขา
 มีเพียงซือฝาคู ดังนั้นจึงไม่เคยคิดอันใดกับเขา

ฉู้อี้จื่อชอบซือฝาคูมากเพียงใด เฮ้อเฮ้อเถียนรู้ดีแก่ใจ
 ทั้งตระกูลฉู่และตระกูลซือยังนับว่าสนิทสนมกัน นางเคยคิดว่า
 อย่างไรก็ดีฉู้อี้จื่อคงได้ลงเอยกับซือฝาคู และทุกอย่างจะจบลงด้วยดี
 ไม่คิดว่าเหตุการณ์จะกลายเป็นเช่นนี้...เห็นได้ชัดว่าเขาชอบพออาเคอ
 มาตั้งแต่เด็กแต่ไม่กล้าเอ่ยปาก สุดท้ายกลับต้องถูกมารดาของเขา
 และซุนซือป๋นหัว จนต้องยอมแต่งงานโดยไม่เต็มใจ ทั้งน่าสงสารและ
 น่าขบขันพร้อมๆ กัน

เพียงเมื่อครู่เห็นเขาร่างกายผ่ายผอม ท่าทางราวกับสูญเสียบาง
 อย่างไป แวดตาเต็มไปด้วยความเศร้าโศกล้นหลั่ง แม้แต่คนใจแข็ง
 อย่างเฮ้อเฮ้อเถียนยังทนนิ่งเฉยไม่ได้ อย่างไรก็ตามเสียก็เป็นคนที่เติบโต
 มาด้วยกัน...

² เป็นสำนวน หมายถึง มีเจตนาร้ายแอบแฝง

เฮ่อเฮ่อเถียนเหลือบมองซือฝาค่อยด้วยความรู้สึกหลากหลาย
ซือฝาค่อยยังคงยืนก้มหน้า ไม่รู้ว่ากำลังคิดสิ่งใด

หรือกำลังคิดถึงประโยคสุดท้ายก่อนที่ฉู่อี้จื่อจะจากไป

“เฮ่อเถียน” จู่ๆ ซือฝาค่อยก็เอ่ยปากพูด

“หืม?” เฮ่อเฮ่อเถียนใจกระตุกวูบ ก่อนทอดถอนใจอย่าง
ผ่อนคลาย คิดจะปลดปล่อยนางในฐานะพี่สาวคนหนึ่งที่อยู่

“ข้ากำลังคิดว่า เจ้ามาบ้านข้าทุกวันเพราะต้องการพบหน้าใคร
ใช่หรือไม่” ซือฝาค่อยมองนางสายตาจริงจัง สีหน้าเต็มไปด้วยความ
จริงจัง

เฮ่อเฮ่อเถียนตกใจทันที พลันรู้สึกว่านี่ช่างเป็นเรื่องเหลวไหล
“เจ้ายืนคิดเรื่องนี้อยู่งั้นหรือ”

ซือฝาค่อยถามนางด้วยความสงสัย “ไม่เช่นนั้นแล้วจะเป็น
อะไรเล่า”

เฮ่อเฮ่อเถียนมีสีหน้ายากจะอธิบาย

“ฉู่อี้จื่อพูดถูก เจ้าช่างเป็นคนไร้หัวใจ” หลังเงิบไปครู่หนึ่ง
เฮ่อเฮ่อเถียนก็ถอนหายใจซำๆ แล้วกล่าวออกมา

ชื่อฝาเคอเอียงศีรษะไปทางนาง สีหน้าเต็มไปด้วยความสงสัย
“แล้วเช่นไรถึงจะเรียกว่าไม่ไร้หัวใจ”

เฮ่อเช่อเถียนก็บอกไม่ได้เหมือนกัน ได้แต่คิดว่าไม่น่าใช่เช่นที่
นางเป็นในตอนนี้

“หากข้ายังไปหาเขาทุกวันเหมือนครั้งยังเด็ก แม้ข้าจะบริสุทธิ์ใจ
แต่คนนอกที่มองมาจะคิดเช่นไร และไหนจะภรรยาของเขาอีก”
ชื่อฝาเคอกล่าวด้วยท่าทีจริงจัง

เฮ่อเช่อเถียนถึงกับพูดอันใดไม่ออก

“อาเคอพูดถูก” ขณะนี้ เฮ่อเช่อเสียนซึ่ง‘เดินไปส่ง’ฉู้อี้จื่อ
เพิ่งเดินกลับมา หันได้ยินคำพูดของชื่อฝาเคอ ในใจเต็มไปด้วยความ
ชื่นชม

ริมฝีปากเฮ่อเช่อเถียนกระตุกเล็กน้อย ไม่รู้ด้วยเหตุใดพี่ชาย
ของตนจึงไม่ชอบหน้าฉู้อี้จื่อมาตั้งแต่เด็ก...ตอนนี้คงสนใจเขาแล้ว

แม้เฮ่อเช่อเถียนจะฉลาดหลักแหลม แต่ด้วยด้อยประสบการณ์

นางจึงไม่รู้ว่่าเหตุการณ์เช่นนี้ของชายหนุ่มอาจเรียกได้ว่่า...หึงหวง

เมื่อซือฝาคะเ็นว่่าเธอเชื่อเสียเ็นเห็นด้วยกับความคิดของคนที่ทำที่ของนางจึงอ่อนลง อันที่จริงใจนางหาได้นึ่งสงบดังเช่นที่แสดงออกนางก็ต้องการใครสักคนมาสับสนุนความคิดของเ็นเช่นกัน และคำพูดของเธอเชื่อเสียเ็นก็มาได้ถูกเวลาพอดี

“ขอบคุณพี่ใหญ่เธอ” ซือฝาคะกล่าวด้วยรอยยิ้ม

ขอบคุณที่ในสถานการณ์เช่นนี้ยังอยู่ข้างข้า ทำให้ข้าม่ใจยั้งขึ้นว่่าเ็นเองทำถูกต้อง

เธอเชื่อเสียเ็นทำไปด้วยเห็นแก่เ็นเอง เขาไม่ได้คาดหวังว่่าจะได้รับความขอบคุณอย่างจริงใจเช่นนี้จากซือฝาคะ ในใจจึงกระอักกระอ่วนเล็กน้อย จากนั้น จู่ๆ เขาก็นึกถึงคำพูดที่เป็นดั่งคำสาปแช่งของผู้อี้จื้อขึ้นมา...

“อาเคอม่ชอบข้า แต่ก็ม่ได้ชอบเจ้า ข้าจะรอวันที่เจ้าพบจุดจบเช่นข้า”

เธอเชื่อเสียเ็นเริ่มรู้สึกหวาดหวั่น พลังคิดว่าเ็นคงถูกผู้อี้จื้อผู้นั้นทำให้สับสน เหตุใดถึงได้นึกถึงคำพูดไร้สาระเช่นนั้น

ทว่่า...รอยยิ้มแปลก ๆ ของผู้อี้จื้อก่อนเ็นเดินจากไปทำให้เขารู้สึกม่สบายใจ รว่ากับถูกดูแคลนสติปัญญา...เขาพลาตอันใดไปกันแน่

หรือ...ผู้อี้จื้อเพียงต้องการทำให้เขาสับสน

ทำให้เขากระวนกระวาย นั้นคงเป็นเป้าหมายของอีกฝ่าย! ใช่ว่่า ต้องเป็นเช่นนั้นแน่!

“พี่ใหญ่เธอ พี่ใหญ่เธอ?” เสียงของซือฝาคะดังขึ้นข้างหู

เธอเชื่อเสียเ็นได้สติ เห็นซือฝาคะกำลังมองหน้าเขาอย่างสงสัย

“ฟ้าใหญ่เฮ้อ ท่านกำลังคิดสิ่งใดอยู่”

เหตุใดพุดคุยกันอยู่ดี ๆ ถึงได้ฟังชันไป

“ไม่มีอันใด” ในใจของเฮ้อเชื่อเสียจนเต็มไปด้วยความสับสน

“ห้องฟ้าเริ่มมืดแล้ว เราควรจะกลับกันเสียที”

ซือฟาเคอและเฮ้อเชื่อเถียนต่างแหงนหน้ามองฟ้า ยังไม่ทัน
เลยยามเชิ...วันนี้อากาศแจ่มใส ดวงอาทิตย์ยังคงส่องสว่างอยู่บน
ท้องฟ้า เหตุใดถึงได้กล่าวว่าห้องฟ้าเริ่มมืด

“เชื่อเถียน ยืนเหม่ออันใดอยู่ กลับ” เฮ้อเชื่อเสียจนกล่าว
แรงเร้า

“ท่านกลับไปก่อนเถอะ ข้ายังมีเรื่องต้องคุยกับอาเคอ”
เฮ้อเชื่อเถียนกล่าวสีหน้าบึ้งตึง

ซือฟาเคอแอบเหลือบมองนาง ใครมีเรื่องคุยกับใครกันแน่

“เช่นนั้นเจ้าอยู่คุยกับอาเคอต่อกี้แล้วกัน ข้าจะกลับก่อน”

เฮ้อเชื่อเสียจนพยักหน้า ก่อนเดินจากไป

เฮ้อเชื่อเถียนรู้จักนิสัยพี่ชายตนดีจึงค่อนข้างแปลกใจ จะจาก
ไปง่าย ๆ เช่นนี้นะหรือ...ไม่เหมือนเขาเลย ขณะนางคิดเช่นนั้น
เฮ้อเชื่อเสียจนที่เดินไปสองก้าวก็หยุดเท้าทันที

มาแล้ว! เฮ้อเชื่อเถียนเตรียมพร้อมรับมือ

“อ้อ ไซ่ ก่อนออกมาวันนี้ข้าได้ยินท่านแม่พูดว่าอาหึงเล็ก
เขียนจดหมายมา ถามถึงเจ้าว่าได้หมั้นหมายกับใครแล้วหรือยัง
หากยังจะมารับเข้าเมืองหลวง หาสามีดี ๆ ในเมืองหลวงให้สักคน”
เฮ้อเชื่อเสียจนหันหน้ามาเอียง ๆ เอียงจบก็เฝ้าพูดพราทำเพลง เดินจากไป
ทันที

เฮ้อเชื่อเถียนยังคงตะลึง

“อาหญิงเล็กของเจ้า? ใช้อาหญิงเล็กที่แต่งงานออกเรือนไปอยู่เมืองหลวงใช่หรือไม่” ด้านข้าง ซื่อฝาคะเอย่ถามด้วยความสงสัย ก่อนกล่าวต่อ “ให้ข้าเดา บ้านเจ้าคงอยากให้เจ้าแต่งงานไปอยู่เมืองหลวง”

คำพูดของซื่อฝาคะดังเต็มเชื้อเพลิงลงบนกองไฟ เชื้อเชื้อเถียนกระหึบเห่า “ข้าไม่ยอมแต่งงานไปอยู่เมืองหลวง!”

ซื่อฝาคะถึงกับตกใจ “ทำไมเล่า”

นางคิดว่าเชื้อเถียนเป็นคนทะนงตน อย่างไรก็ต้องยินยอมพร้อมใจออกเรือนไปอยู่เมืองหลวง แต่งงานเป็นสะใภ้ตระกูลสูงศักดิ์

“ข้าไม่ยอมแต่งงานไปอยู่ไกลถึงเมืองหลวง บุตรสาวที่แต่งงานออกเรือนไปไกลมีมากมายที่ต้องอยู่อย่างเป็นทุกข์ หากถูกรบครว้สามีรังแก เรียกฟ้าฟ้าไม่ตอบ เรียกดินดินไม่ขาน¹ ทุกข์ยากเพียงใดก็ไม่อาจบอกใครได้! ข้าเคยอ่านเจอในหนังสือบทละครสะใภ้คนหนึ่งถูกรบครว้สามีบีบบังคับจนตาย! กระดูกฝังอยู่ในดินแล้ว แต่ครอบครัวของตนกลับไม่รู้!” เชื้อเถียนเล่าอย่างออกรสออกชาติ

นอกจากนี้ นางต้องได้แต่งงานกับท่านหลินยวน! จะยอมแต่งงานออกเรือนไปเมืองหลวงได้อย่างไร!

“หนังสือบทละคร?” ซื่อฝาคะขมวดคิ้ว “เจ้ามิใช่หรือที่บอกข้าให้อ่านหนังสือบทละครให้น้อยลง”

เชื้อเถียนนิ่งไปชั่วขณะ...ดูเหมือนว่างานอดิเรกของนางเพิ่งถูกเปิดเผย

¹เป็นสำนวน หมายถึง ตกที่นั่งลำบาก ไม่มีใครช่วยเหลือ

ตระกูลเฮ่อเป็นตระกูลค้าขาย เมื่อกล่าวถึงคำว่า ‘พ่อค้า’ คนส่วนใหญ่มักรู้สึกราวกับว่าได้กลิ่นทองแดง² ลอยมากับคำนี้ เฮ่อเซ่อเถียนหัวเราะหยันเรื่องนี้ แม้เงินจะไม่ใช่ว่าทุกอย่าง แต่ก็เกินไปไม่ได้ที่จะอยู่โดยไม่เงิน มิเช่นนั้นคงไม่มีคำกล่าวที่ว่าหากสามีภรรยาอยากจนจะต้องทุกข์ใจไปตลอด บัจฉัยพื้นฐานในชีวิตสิ่งใดเล่าไม่ต้องใช้เงิน แล้วมีสิ่งใดบ้างไม่เกี่ยวข้องกับพ่อค้า

นางมิใช่กุลสตรีผู้เพียบพร้อม เพียงแต่คิดว่าการวางตัวเช่นนั้น ช่วยหลีกเลี่ยงปัญหาได้มาก เช่นเมื่อยามเด็กนางรู้สึกไม่พอใจรูปร่างหน้าตาของตนเอง ก้าวร้าวเอาแต่ใจ ทำให้ไม่ค่อยมีคนชมชอบ แต่หลังจากนั้นค่อยๆ ตระหนักได้ว่า แม้รูปลักษณ์ไม่ดีพอ ก็ดูแลเสริมแต่งให้ดีขึ้นได้ หากเช่นนั้นยังไม่พอ ก็ใช้เรื่องกิริยามารยาทช่วยเสริม

นางจึงฝึกติดพัน เล่นหมากล้อม เขียนอักษร และวาดภาพ อ่านสี่ตำราห้าคัมภีร์³ จนกลายเป็นหญิงสาวผู้เพียบพร้อมในสายตาผู้อื่น

...สิ่งไม่เหมาะสมเช่นหนังสือบทละคร แม้จะชอบอ่านแต่ก็ยอมรับไม่ได้เด็ดขาด!

² หมายถึง กลิ่นของเหรียญทองแดง

³ เป็นตำราเกี่ยวกับปรัชญาและคำสอนของจีนในสมัยก่อน โดยสี่ตำรา ได้แก่ *หลุนอวี่* เป็นบันทึกคำสั่งสอนของขงจื้อ *เม้งจื่อ* เป็นบันทึกแนวคิดและหลักการปกครองของผู้นำลัทธิขงจื้อ คนหนึ่งนามว่าเม้งเคอ *ต้าเสวี่* และ *จงยง* เป็นหนึ่งในบทความที่คัดมาจากคัมภีร์หลี่จี้ซึ่งว่าด้วยเรื่องพิธีกรรม เนื้อหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับการประพฤติตนเป็นคนดีมีคุณธรรม ส่วนห้าคัมภีร์ ได้แก่ *ซือจิง* เป็นกวีนิพนธ์ *ซ่งซู* เป็นคัมภีร์ประวัติศาสตร์ *หลี่จี้* เป็นคัมภีร์ว่าด้วยเรื่องพิธีกรรม *อั้งจิง* เป็นคัมภีร์ว่าด้วยเรื่องโหราศาสตร์ *ซุนชิว* เป็นคัมภีร์บันทึกพงศาวดารและปรากฏการณ์ตามธรรมชาติ

“นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญ!” เฮ่อเฮ่อเถียนโบกมือเล็กไปมา พลางกล่าวอย่างหนักแน่น “เรื่องสำคัญคือข้าไม่อาจแต่งงานไปอยู่เมืองหลวงได้ ยิ่งไปกว่านั้น ข้า...” หลังจากอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง ใบหน้าของนางก็แดงก่ำ “ข้ามีคนในใจแล้ว”

“หา?” ซือฝาคะเผลอเบิกตากว้าง “ใคร”

“เรื่องนั้นค่อยคุยกันคราวหลัง...” เฮ่อเฮ่อเถียนดวงตาเป็นประกายครู่หนึ่ง ก่อนจะเลียงไม่พูดเรื่องนี้ “ข้าขอกลับก่อน อย่าบอกเรื่องนี้กับพี่ชายข้าเล่า” กล่าวจบก็ยกกระโปรงวิ่งออกไปทันที

...คล้ายไถ่ถูกทูปจนแตก นางไม่จำเป็นต้องรักษาภาพลักษณ์หญิงสาวผู้เพียบพร้อมสง่างามอีกต่อไป

เฮ่อเฮ่อเถียนมีแผนการในใจ หากนางบอกไปตามตรงว่าคนที่พึงใจคือลู่อู๋ฉวี่ไฉ ซือฝาคะจะเชื่อหรือไม่นั่นเป็นเรื่องหนึ่ง ทว่าแม้เชื่อก็คงไม่มีทางยอมช่วยเป็นแน่ เพราะนางเคยทำให้ลู่อู๋ฉวี่ไฉเจ็บใจ ทว่า...หากเรื่องที่นางชอบลู่อู๋ฉวี่ไฉเป็นซือฝาคะค้นพบด้วยตนเอง?

เมื่อถึงเวลานั้นนางเพียงต้องตีหน้าเศร้าเล่าด้วยความสับสนด้วยนิสัยของซือฝาคะ อย่างไรก็ตามต้องยื่นมือเข้าช่วยเป็นแน่

ดังนั้น เฮ่อเฮ่อเถียนจึงเดินตามแผนไปที่ละก้าว โดยเริ่มจากให้ซือฝาคะรู้เรื่องที่นางมีคนในใจอยู่แล้ว จากนั้นค่อยชักนำนางให้พบว่าคนในใจตนคือท่านหลินยวน...ด้วยวิธีนี้จะทำให้ซือฝาคะเข้าใจถึงความยากลำบากของตน และยอมช่วยเหลือในที่สุด

ทุกอย่างช่างสมบูรณ์แบบ

อย่างไรก็ตาม ก่อนอื่นนางต้องสะสางปัญหาภายในบ้านเสียก่อน หลังจากนั้นจะได้ไม่ต้องกังวลใจอีก แม้เฮ่อเฮ่อเถียนจะสงสัยว่า

เรื่องอาหญิงเล็กเขียนจดหมายมาจากเมืองหลวงเป็นเรื่องที่พี่ชาย
โกหกขึ้น แต่นางก็ไม่กลัวเสีย เพราะหากเป็นเรื่องจริงจะทำเช่นไร!

นี่คือเรื่องสำคัญในชีวิตของนาง

เมื่อคิดได้เช่นนั้น นางจึงยิ่งวิ่งเร็วขึ้นอีก

ดัดดัด

43

ชื่อฝาเคอยืนอยู่ใกล้ลาบ มองเฮ่อเข่อเถียนจ้ำอ้าวออกไปราวกับ
ถูกไฟลนกัน จึงอดเข้าไปไม่ได้ เฮ่อเข่อเถียนไม่ได้เป็นเช่นนี้มานาน
มากแล้ว...

ทุกคนกลับไปจนหมด ลานบ้านที่เมื่อครู่คึกคักแปรเปลี่ยนเป็น
เงียบงัน

วันนี้...ช่างเต็มไปด้วยความวุ่นวาย
ความวุ่นวายทำให้นางรู้สึกเหนื่อย

ชื่อฝาเคอมองดวงอาทิตย์ เวลานี้ควรจะเป็นเวลาอาหารกลางวัน
แต่ด้วยนางเพ่งกินขนมและดื่มชาจึงยังไม่หิว เพียงแต่รู้สึกเหนื่อยล้า
จึงตัดสินใจรีบหลับในช่วงบ่าย

ไม่ว่าจะเป็นฤดูใบไม้ผลิหรือฤดูร้อนต่างก็ทำให้รู้สึกง่วงนอน
ทั้งสิ้น

เมื่อเข้าสู่หัวงนิทรา ชื่อฝาเคอดิตใจอยู่ในความฝัน นางคล้ายเห็น
ตนเอง หนี้อ๊ฉิว รวมไปถึงพี่น้องตระกูลเฮ่อในวัยเด็กอีกครั้ง

ช่วงวัยเยาว์ช่างเป็นช่วงเวลาพิเศษ ไร้ซึ่งความกังวล เรื่องเศร้าที่สุดมีเพียงเรื่องที่ถูพี่สามหยิกแก้มหรือไม่ก็ดึงผมเท่านั้น

‘ท่านพ่อ ท่านดูสิ พี่สามรังแกข้าอีกแล้ว...’ ซื่อผาเคอบ่นพึมพำ ทันทัน

ในความฝัน พี่สามหยิกใบหน้าเล็กๆ ของนาง บิดาจึงหยิบไม้กวาดไล่ตีเขาไปทั่วบ้าน ทำเอาอาเคอด่วนน้อยซึ่งใบหน้าเต็มไปด้วยหยาดน้ำตาหัวเราะอย่างมีความสุข

“ยายเด็กโง่ แม้แต่ในความฝันเจ้าก็ยังฟ้องพ่อ”

ระหว่างสละสลือ คล้ายได้ยินเสียงพี่สามกล่าวหยอกล้อ

เพียงไม่นานซื่อผาเคอก็รู้สึกตัว เมื่อลืมตาก็เห็นใบหน้าใหญ่ของพี่สาม เขาถือเทียนเขยิบเข้ามาใกล้ เปลวไฟพลุ่งไหวไปตามลม ทำให้เกิดเงาแปลกๆ บนใบหน้าเขา มองดูคล้ายภูตผีปีศาจ ซื่อผาเคอจึงกรีดร้องด้วยความกลัว ดึงผ้าห่มคลุมหน้า ซ่อนตัวอยู่ใต้ผ้าห่มตัวสิ้นเทา

“เจ้าตัวร้าย แกล้งน้องเจ้าอีกแล้วใช่ไหม!”

บางทีบิดาอาจได้ยินนางกรีดร้อง จึงตะโกนก้องมาแต่ไกล จากนั้นก็ได้ยินเสียงโหยหวนของพี่สาม คาดว่าคงจะถูกบิดาโบ...

“อาเคอเด็กดี ไม่ต้องกลัว พ่อกลับมาแล้ว” น้ำเสียงเปลี่ยนไปทันใด มือใหญ่ลูบศีรษะซื่อผาเคออย่างอ่อนโยน “เจ้านอนกลางวันคงจะหิว แม่เจ้าเตรียมอาหารเย็นไว้แล้ว ไปกินกันเถอะ”

ซื่อผาเคอกำลังตกใจชุดู้ยู่ใต้ผ้าห่ม ด้วยเหตุผลบางอย่าง น้ำตาที่คลอเบ้าอยู่กลับไหลริน

มนุษย์มักเป็นเช่นนี้ หากอยู่ตัวคนเดียวก็อยู่ได้โดยไม่มีเรื่องอันใด ทว่าเมื่อมีใครสักคนคอยปกป้องด้วยความห่วงใย ก็มักจะ

แสดงความอ่อนแอ เผยให้เห็นความทุกข์ใจอย่างไร้สาเหตุ

ซือจางหวยปโลบโยนบุตรสาว พลันรู้สึกถึงความผิดปกติ
เด็กน้อยที่ซ่อนตัวอยู่ในผ้าห่มคล้าย...กำลังร้องไห้?

นี่ไม่ได้การแล้ว ซือจางหวยรีบยกผ้าห่มขึ้นอย่างระมัดระวัง
จากนั้นจึงเห็นบุตรสาวอันเป็นที่รักนอนคุดคู่คล้ายกุ้งตัวเล็กๆ ร่ำไห้
สะอึกสะอื้นเจียนๆ

น้อยใจแย่แล้ว!

“ซือ! จัง! ไห้!” ซือจางหวยคำรามเสียงดังด้วยความ
เกรี้ยวกราด “เจ้าทำอันใดลงไป!”

ซือจางไห้ก็ตกใจเมื่อเห็นน้ำตาบนใบหน้าของสาวเช่นกัน
ซือผาเคอไม่ค่อยร้องไห้เท่าใดนัก เวลานี้เขาจึงได้แต่ตะลึงงัน
ขณะทำอันใดไม่ถูกก็สะดุ้งตกใจเพราะเสียงคำรามของบิดา เมื่อเห็น
ท่าทางดุตันน่ากลัวของบิดาก็อดคิดไม่ได้...โกรธเคืองอะไรถึงขั้นนี้!
จนอาจถึงขั้นไม่ยอมกอดอยู่ชายคาเดียวกับเขา!

ยิ่งเห็นหมัดสวนเข้ามา ซือจางไห้ก็รีบกระโดดตัวโยน หันหลัง
หนีทันที ถึงกระนั้นก็อดเป็นห่วงน้องสาวไม่ได้ ด้วยไม่รู้ว่าเหตุใด
นางถึงได้ร่ำไห้ภายใต้ผ้าห่ม ด้วยเหตุนี้...จึงวิ่งไปรอบๆห้อง...

คนหนึ่งไล่ตาม คนหนึ่งวิ่งหนี...

“เจ้ามันลูกเลว กล้าดียังไงถึงคิดหนี หยุดเดี๋ยวนี้! เจ้ารังแก
น้องสาวเจ้าได้อย่างไร!”

“ข้าไม่ได้ทำ ข้าเพียงเรียกนางกินข้าวก็เท่านั้น! ใครจะไปรู้
เพียงนางเห็นข้าจะคิดว่าเห็นภู่ตผีจนหวาดกลัวเช่นนั้น อีกทั้งข้ายัง
ได้ยินสิ่งที่นางพูด แม้แต่ในฝันก็ยังฟ้องเรื่องข้า!” ซือจางไห้วิ่งพลาง
อธิบาย อีกทั้งยังร้องเสียงหลง

“ใครให้เจ้าโศกมาน่าเกลียดเช่นนี้ล่ะ”

“แต่นี้ล้วนมาจากท่าน!”

“เจ้าลูกคนนี้...วอนโดนตีเสียแล้ว!”

เหตุการณ์ซุลมุนจู่หน้าอยู่ครู่หนึ่ง

ซื่อผาเคอที่มองอยู่กลับระเบิดหัวเราะออกมา “ฮาๆ”

ที่แท้มีบางสิ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงตลอดกาล

ต่อให้เติบโตมากเพียงใด ย่อมมีใครสักคนที่คอยดูแลปกป้อง
ดังเช่นเราเป็นเด็กอยู่เสมอ

เมื่อเห็นว่าซื่อผาเคอหัวเราะได้ ซื่อจางหวยและซื่อจิ้งไห่ต่างก็
ทอดถอนใจด้วยความโล่งอก

“อาเคอ เจ้าต้องช่วยข้าพิสูจน์ความบริสุทธิ์ ข้าเกือบตายเพราะ
ถูกใส่ร้ายเช่นนี้ เจ้ายังไม่รีบพูดว่าเจ้าเป็นอันใด” พี่สามซื่อก้าวเท้า
เข้ามา เดินมานั่งข้างเตียง ก่อนจะจ้องนางแล้วเอ่ยถาม

ซื่อผาเคอเอื้อมมือไปเกาะแขนเขาไว้ ก่อนจะกล่าวด้วยรอยยิ้ม
“พี่สามดีที่สุด”

พี่สามซื่อทำหน้ามึน แต่ใจกลับอ่อนระหอย ทั้งที่ดวงตาแดงก่ำ
ราวกับกระต่ายอยู่แท้ๆ แต่กลับยิ้มออกมาทันใด ช่างเหมือนเด็กจริงๆ
อารมณ์เปลี่ยนไปมาเหมือนฟ้าฝน

ซื่อจางหวยมองอย่างเสียใจ พลังกล่าวค่อนข้างอด “พ่อคง
ไม่ดี?”

ซื่อผาเคอรีบประจบทันที “ท่านพ่อดียิ่งกว่า!”

พี่สามซื่อได้แต่บ่นพึมพำเมื่อได้ยินคำพูดประจบสอพลอนั้น
ก่อนหันไปมองบิดาที่ปกติมักมีท่าทีชิงชังน่าเกรงขาม ไม่ค่อยพูด
กับพวกเขาเท่าไร แต่เวลานี้กลับยิ้มกว้างจนเห็นฟันไม่เห็นตา จนเขา

แทบทมองไม่ได้...เอาเถอะ ใครใช้ให้บิดาเขาชอบอะไรเช่นนี้เล่า

“ข้าเตรียมอาหารไว้พร้อมแล้ว พวกเจ้ามัวทำอันใดกันอยู่ ข้าให้พวกเจ้ามาตามกันไปกินข้าว เหตุใดถึงได้หนีหายกันไปหมด!”
เถาซือตะโกนเสียงดังมาจากหน้าประตู ขณะที่ปากยังบ่นไม่หยุดด้วยความโมโห “อาเคอ อยู่บ้านเหตุใดไม่ทำอาหาร...เจ้าร้องให้?”

ซือฝาคือไม่กล้าแสดงความอ่อนแออีก รีบลุกจากเตียง “เอ่อ...
ข้านอนเยอะไปจนฝันร้าย เลยยังตั้งสติไม่ค่อยได้”

เถาซือมองนางด้วยความสงสัย

ซือฝาคือรีบส่งยิ้มให้ “ท่านแม่ ข้าหิวแล้ว...”

มองไปด้านนอก ท้องฟ้ามืดแล้ว นี้นางนอนหลับไปนาน
แค่วันนี้

“แม่เห็นในครัวมีขนมเกาลัดและขนมเสิร์ฟหวาน เช่เถียน
มาที่นี่ใช่หรือไม่” ระหว่างกินอาหารเย็น เถาซือถามขึ้นมาลอยๆ

จะเพียงแค่นั้นได้อย่างไรเล่า...ยังมีเฮ่อเซ่อเสียนมาด้วย

คู่อัจฉริยะมาเช่นกัน

ตลอดทั้งวันซูลมุนวุ่นวายเกินบรรยาย

ซือฝาคือรู้สึกเหนื่อยใจเล็กน้อย จึงตม่น้ำแกง ตอบเพียง
“อืม”

บรรยายกาศที่โตะดูแปลกไปชั่วขณะ

“แม่นางน้อยตระกูลเฮ่อคนนั้น...ช่วงนี้มาที่นี่แทบทุกวัน
ใช่หรือไม่” ซือจ่างหวยอดเอ่ยถามไม่ได้

เดิมทีแม่นางจะมาที่นี่บ่อยครั้ง ก็ไม่ได้มาบ่อยเฉกเช่นช่วงนี้
อีกทั้งก่อนหน้าทีดูเหมือนว่าเด็กทั้งสองมีเรื่องผัดใจและแ่งอน
ใส่กันก็แทบไม่มาเลย ยามนี้จึงดูแปลกยิ่งนัก...ท่าทีเด็ดเดี่ยวราวกับ

หากภูเขามาหาตน ตนก็จะไปหาภูเขาเอง¹

“อ้อ เชอเถียนมาเดินหมากเป็นเพื่อนข้า” ซื่อฝาคะตอบด้วยรอยยิ้ม ทว่าในใจกลับคิดถึงแต่เรื่องที่เชอเชอเถียนบอกนางว่า ตนมีคนในใจแล้ว อีกทั้งยังรู้สึกว้า...นางมาหาตนทุกวันเช่นนี้ ดั่งคนเมาที่ไม่สนใจสุรา แต่กลับสนใจใครบางคน

เดี๋ยวก่อน...หรือคนในใจที่เชอเชอเถียนกล่าวถึง จะเป็นพี่ชายของนาง

เมื่อนึกถึงเรื่องนี้ นางจึงกวาดตามองพี่ชายทั้งสามของตน ด้วยสายตาแปลกๆ

คำพูดของซื่อฝาคะทำให้ซือจางหวยที่รักบุตรสาวยิ่งกว่าชีวิต ถึงกับชะงักไป เดินหมากกับอาเคอ นั้นมันเรื่องอันตรายถึงชีวิตชัดๆ! บิดาและบุตรชายมองหน้าสบตากัน เข้าใจตรงกันทันทีว่าท่าทาง คุณหนูเชอจะมีจุดประสงค์ไม่ธรรมดา...

มีเพียงพี่สามชื่อที่ดวงตาเป็นประกายขึ้น ยิ้มให้ซื่อฝาคะ “ข้าลองคำนวณชะตาดูแล้ว ช่วงนี้อาจจะมีโชคลาภไม่คาดฝัน”

ซื่อฝาคะย่อมรู้ดีว่าเขากล่าวถึงเรื่องใด คงไม่พ้นเรื่องที่พนันกันไว้ครั้งก่อน นางหัวเราะหึๆ กัดตะเกียบกล่าวว่า “เช่นนั้น ท่านคงคำนวณผิดแล้วละ”

พี่สามชื่อถึงกับตะลึงงัน “เป็นไปได้”

เถาซือได้แต่มองบุตรชาย ก่อนมองบุตรสาวด้วยความสงสัย “พวกเจ้าเล่นอันใดกัน”

¹ เป็นสำนวน หมายถึง ไม่คิดยอมแพ้อะไรง่ายๆ หากโอกาสไม่มาหาตน ตนก็ต้องไขว่คว้าหาโอกาสนั้นด้วยตัวเอง

สองพี่น้องสบตากันเพียงครู่ “ไม่มีอันใด พวกเราแค่ล้อเล่นกัน”
หากมารดา^{ู้}รู้ว่าพวกเขาทั้งสองพนันขันต่อกันด้วยเงิน ย่อมต้อง
ถูกตำหนิ หรือไม่ก็อาจถูกยึดเงินเดิมพันไปทั้งหมด...

ดอญ่า

‘ซือผาเคอ’

มุ่มมันจะเป็นแม่สื่อมืออาชีพมาตั้งแต่เยาว์วัย

ข้อเสียของนางคือดื่มสุราเมื่อใด

จะพุ่งเข้าไปลวนลามบุรุษหล่อเหลาเมื่อนั้น

‘ลู่ฉีอู๋’ บัณฑิตชั่วโฉดผู้หล่อเหลาถูกต้อนหยกกลางสายลม

ข้อเสียของเขาคือยากจน ไร้ห้วนนอนปลายเท้า

เมื่อลู่ฉีอู๋เดินทางมาถึงตำบลลงหลัวแห่งนี้

เขาได้ยื่นมือเข้าช่วยเหลือแม่สื่อน้อยที่กำลังตกที่นั่งลำบากโดยบังเอิญ

แน่นอนว่า ‘วิธฤติบ’ ชื่นติเช่นนี้ ซือผาเคอจะปล่อยให้หลุดมือไปได้อย่างไร

นางจะต้องเป็นแม่สื่อจัดการเรื่องงานแต่งงานให้เขาให้ได้!

กว่าเหตุไฉนพยายามจับคู่กลับยิ่งวุ่นวาย ผิดฝาผิดตัวซุลมุนจนอลหม่านไปหมด

ระหว่างนั้นสายตาที่ลู่ฉีอู๋มองแม่สื่อตัวน้อยก็ค่อย ๆ เปลี่ยนไป

แต่นางกลับซื่อป้อกับเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ งามชวนให้ท้อใจยิ่งนัก

โหนะยังมีเรื่องตัวตนที่แท้จริงของลู่ฉีอู๋อีก

ยากจน ? ไร้ห้วนนอนปลายเท้า ? อืม...

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8027-9

9 786161 880279

325 บาท